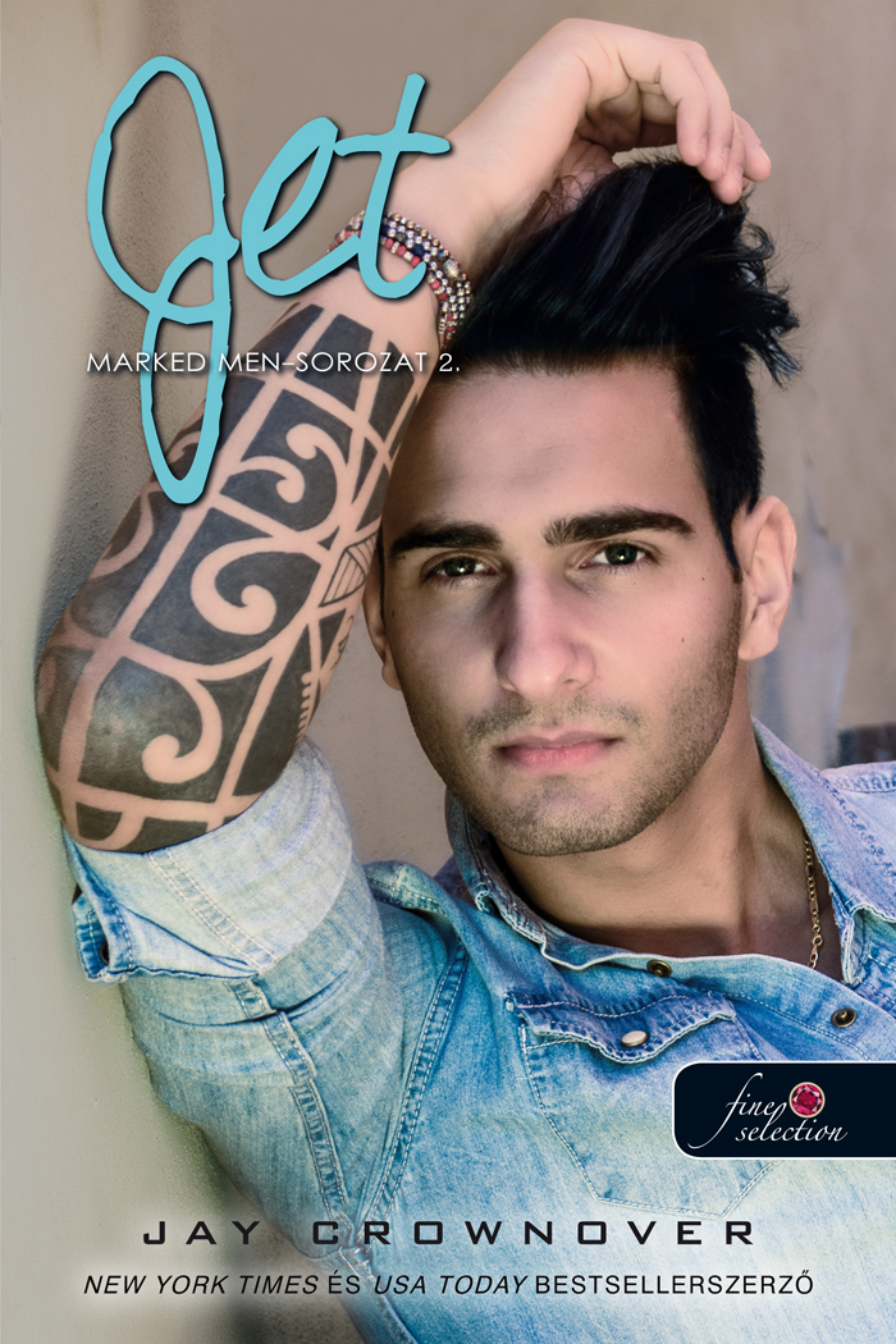
Get
MARKED MEN–SOROZAT 2.
fine selection
JAY CROWNOVER
NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

JAY CROWNOVER

Get

MARKED MEN–SOROZAT 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Ayden

Jet Keller mindenféle csábítást hordozott a feszülő nacijában, és túlontúl sok fenyegetés rejtőzött aranyszegélyes, sötét szemeiben. Minden rockrajongó lány efféléről fantáziál: éppen annyira kemény srácról, aki már nehezen kezelhető. Hú, öcsém, én aztán minden elképzelhető módon szerettem volna kezelni.

Csak az okozott gondot, hogy nekem elvileg jobb döntéseket kellett volna hoznom, és immár tiszta, az eddigieknél jóval egyenesebb úton járnom. Nem iktathattam közbe olyan megállókat, amilyenekre Jet ösztönzött, és nem hagyhattam, hogy az általa előidézett öngyulladás eltérítsen a helyes iránytól. Sajnos – vagy szerencsére, ez nézőpont kérdése – kettő egy elleni harc alakult ki, az agyam alulmaradt a küzdelemben, a testem és a szívem újra meg újra felülbírálta józan eszemet.

Jet

Ayden Cross olyan volt, mint valami rejtélyes kirakós játék; valahányszor azt hittem, mindjárt összeáll a kép, előkerült még öt darabka, ami sehová se illett. Sokáig csak a hosszú combú, veszkócsizmás délvidéki szépséget láttam benne, de aztán megfordult, és olyasmit művelt, amitől rögtön seggre estem.

Az az érzésem támadt, egyáltalán nem ismerem az igazi Aydent. Örömmel szántam volna rá időt, hogy az összes titkát megfejtsem, minden tőlem telhető eszközzel kifürkésszem őt. Csakhogy a saját bőrömön érezhettem, milyen, amikor egy párnak ellentétes elképzelései vannak arról, hogyan próbálják működtetni a kapcsolatukat. Ehhez még akkor sem volt ingerenciám, ha Ayden úgy tudott kezelhetővé tenni bennem mindent, ami tüzet fogott és megperzselődött, mint még soha senki.

ÍGY KEZDŐDIK

Ayden

Megkérni egy igazán helyes srácot a zenekarból, hogy vigyen haza – na, ez aztán homlokegyenest ellenkezett mindazzal, amit új életemben elvileg művelnem kellett volna. Dacolt a szabályokkal. Dacolt a követelményekkel. Szembement azokkal az egyszerű dolgokkal, amiket mostanában azért csináltam, hogy még véletlenül se kanyarodjak vissza a régi énemhez – a kijáratnál lődörögve Jet Kellerre várakozás mindjárt a tilalmi lista élére kerülhetett volna. De hát volt valami a srácban, amitől a máskor oly józan agyam elkásásodott, miközben figyeltem, ahogy a színpadon óbégat, és az ujja köré csavarja a közönséget.

Volt annyi eszem, hogy ne a legjobb barátnőmet kérdezzem, szerinte mi nem stimmel nálam.

Ő ugyanis odáig volt a tetőtől talpig kivarrott és olyan testtájakon fölékszerezett fiúkért, ahová a Teremtő egyáltalán nem szánt nekik effajta díszítést. Csak annyit mondott volna, hogy éppen azért találom vonzónak a srácot, mert annyira különbözik tőlem, annyira nyilvánvalóan nem az esetem, de tudtam, hogy nem ez a helyzet.

Mindenkit elbűvölt. A zsúfolt szórakozóhely összes vendégének tekintete őrá szegeződött, senki nem tudta levenni róla a szemét. Bármit rikoltozott, azt bámulatos módon tette, komolyan át tudta éreztetni az egész tömeggel.

Utálom a heavy metalt, számomra nem hallatszik másnak, csak az amúgy is fülsértő hangszereket túlharsogó üvöltözésnek. De ez az előadás, ez a hév, ez a tagadhatatlan erő, amit egyszerűen azzal sugárzott, hogy kieresztette a hangját, ez valahogy annyira vonzott, hogy a színpadhoz ráncigáltam Shaw-t. Nem bírtam másfelé nézni.

Persze jóképű. Ahogy az összes srác, akivel Shaw pasija mászkált. Egy kellemes arc meg egy jó test engem sem hagy hidegen; mi több, az ilyesmik egy időben annyi bajba sodortak, hogy gondolni sem akartam rá. Így most már jobbára olyan pasik felé fordultam, akikhez inkább intellektuális alapon vonzódtam.

A kelleténél eggyel több kupica tequila meg a srác által kibocsátott őrjítő feromon azonban pillanatnyilag teljesen elfeledtette velem a férfiakra vonatkozó új, emelkedettebb követelményeimet.

A haja úgy festett, mintha most kócolta volna össze valami lány, akit végül sikerült leráznia. A műsor közben ledobta az atlétáját, közszemlére téve szálkás, feszes, csupa izom felsőtestét, amit a nyaka tövétől egészen az övcsatja alatti részig tetoválás borított: a halál angyalának hatalmas, szürke képe. Életemben nem láttam még srácot olyan feszes farmerben, mint őt, a nadrágszíjától a farzsebéig különféle láncok csüngtek rajta, és a ruhadarab nem sokat bízott a képzeletre.

Talán ezzel magyarázható, hogy a női rajongótáborból korántsem kizárólag Shaw meg én tartózkodtunk a színpad közvetlen közelében.

Természetesen korábban is láttam már Jetet. Viszonylag rendszeresen betért a piáldába, ahol dolgoztam. Miközben most olyan hangon bömbölt, ami önmagában elégségesnek bizonyult ahhoz, hogy a tőlem balra álló lányt spontán orgazmusra késztesse, Jet lehunyta a szemét, de tudtam, hogy barna, sötétbarna, és kedélyesen tud csillogni. Azt is tudtam, hogy szemérmetlen kacérkodásra hajlamos. Jet játszotta a csapat nőcsábászának szerepét, és gátlástalanul használta föl ezt az eszközt, akárcsak szívdöglesztő vigyorát, hogy megkapja, amit kívánt.

Éreztem, hogy egy meleg kéz nehezedik a vállamra, megfordultam, és Shaw pasijára, Rule-ra néztem föl. A srác a tömeg fölé tornyosult, és ajakbiggyesztéséből láttam, hogy már menne. Shaw meg sem várta a hívását, máris felém fordult, és rám meresztette ártatlan zöld szemét.

– Én lépek. Jössz?

Shaw-val ahhoz a „harcászati" irányelvhez igazodtunk, hogy senkit sem hagyunk hátra, de most úgy véltem, nagyon fiatal még az idő. Színpadhoz közeli helyünkön a gitárok éktelen ricsaja és a dobhártyarepesztő danolászás miatt csak ordítozva tudtunk társalogni, de még így is a barátnőm füléhez kellett hajolnom.

– Még maradok egy kicsit. Talán Rule haverja haza tud fuvarozni.

Úgy láttam, Shaw kicsit elgondolkozik ezen, de most a saját pasiügyével kellett bajlódnia, ezért sejtettem, hogy nem fog győzködni. Belekarolt Rule-ba, és bánatosan rám mosolygott.

– Csörögj rám, ha kellek.

– Tudod, hogy úgy lesz.

Shaw azok közé a lányok közé tartozik, akik sehová sem mennek egyedül, én viszont megszoktam a szólózást, és olyan hosszú

ideje kellett saját magamra vigyáznom, hogy valósággal a véremmé vált. Tudtam, hogy Shaw azonnal bedobja magát, ha nincs kivel hazamennem, vagy sokat kell várni a taxira, és nekem elég volt ez a tudat.

A műsor hátralévő részét elragadtatott izgalommal figyeltem, és amikor Jet az utolsó száma befejeztével ledobta a mikrofont, esküdni mertem volna, hogy rám kacsintott, mielőtt fölhajtott egy kupica ír whiskey-t. Hiába dübörgött a fejemben mindaz, amit tennem kellett volna, az a kacsintás megpecsételte a sorsomat.

Már nagyon régen abbahagytam a vadulást, és Jet tökéletes kalauznak ígérkezett, hogy fölfrissítsem az emlékeimet.

A banda többi tagjával együtt eltűnt a pódiumról, én pedig visszaballagtam a bárpulthoz, ahol a műsor kezdetéig mindannyian lebzseltünk. Rule lakótársa, Nash a jelek szerint hazahúzott a gerlepárral. Kizárt dolog, hogy önerőből, segítség nélkül távozott volna. Rowdy, Jet legjobb haverja javában csőrözött az ügyeletes partnernőjével, aki amúgy egész este féltékenyen stírölt bennünket Shaw-val. Amikor a srác a felszínre bukkant levegőt venni, egy méla sandítással jeleztem, hogy több esze is lehetne, azután kerestem magamnak egy üres széket a pultnál.

A heavy metalos csehókkal az a nagy helyzet, hogy lépten-nyomon heavy metalos pasikba botlik az ember.

A következő órát azzal töltöttem, hogy olyan srácok italmeghívásait és egyéb próbálkozásait hárítottam el, akikről lesírt, hogy évek óta nem láttak zuhanyt meg borotvát. Már tényleg kezdtem bepöccenni és átmenni undokba, amikor egy súlyos ezüstgyűrűkkel megrakott, ismerős kéz landolt a térdemen. Odafordultam, és fölnéztem a mosolygós, sötét szempárra, amint Jet éppen újabb adag tequilát rendelt nekem, míg magának csak vizet.

– Lepattintottak, mi? Ahogy azok ketten egymást bámulták, csodálom, hogy a műsor feléig is kibírták.

Stampedlis pohárkámat a vizespohara pereméhez koccintottam, és úgy mosolyogtam rá, ahogy régebben mindenkori céljaim elérése érdekében szoktam.

– Azt hiszem, Nash megküzdött a tequilával, és a tequila kerekedett felül.

Jet nevetve elfordult, és szót váltott pár sráccal, akik gratuláltak neki a műsorhoz. Amikor visszafordult hozzám, kissé zavartnak tűnt.

– Ezt sosem fogom megszokni.

Fölvontam sötét szemöldökömet, és kicsit közelebb hajoltam Jethez, amikor észrevettem, hogy egy tapadós cuccba öltözött lány köröz a közelben.

– Miért? Jók vagytok, ami láthatóan bejön az embereknek.

Hátradöntött fejjel nevetett, és csak most szúrtam ki a nyelve közepén csillogó piercinget.

– Az embereknek igen, és neked?

Grimaszoltam, és vállat vontam.

– Én Kentuckyba való vagyok.

Úgy gondoltam, ez mindent megmagyaráz.

– Rule SMS-ezett, hogy vigyelek haza. Még lerángatom Rowdyt arról a csajról, segítek a srácoknak berakodni a furgonba, kábé fél óra, ha addig kibírod, és mehet a menet.

Nem akartam első füttyentésre ugrani. Nem akartam kimutatni, hogy valami egészen másfajta menetet tudnék elképzelni vele, így hát újra vállat vontam.

– Ja, az frankó lenne.

Megszorította a térdemet, és alig tudtam leplezni a borzongást, ami tetőtől talpig végigfutott rajtam.

Félreérthetetlenül jelzett valamit, hogy ilyen könnyed érintéstől ennyire remegek.

Visszafordultam a pulthoz, kértem egy pohár vizet, és rendezni akartam a cechemet. Meglepődtem, amikor a csapos közölte, hogy azt már kifizették, és kicsit bosszankodtam, mert nem tudtam, kinek köszönhetem. Hátraperdültem a bárszéken, és feszülten figyeltem, ahogy az emberek átverekedték magukat a feltűnően lelkes srácokkal és feltűnően készséges lányokkal teli helyiségen. A legcsapongóbb fantáziával sem képzelhettem angyalnak magamat, de tényleg semmire se becsültem az olyan lányokat, akik hajlandók idáig aljasodni, odadobni magukat egyetlen éjszakányi gyönyörért, csak mert Jet dögösen nézett ki a feszülő nacijában.

Ami bennem zajlott, az ennél mélyebbre hatolt, csak nem tudtam néven nevezni. Ma este pedig eléggé berúgtam – és eléggé hiányoltam a hajdani énemet –, hogy egyelőre figyelmen kívül hagyjam.

Mire Jet visszajött, éppen érdeklődést színleltem a társalgás iránt, amit valami srác erőltetett rám. Olyan benyomást keltett az illető, mintha Glenn Danzig ruhatárát dézsmálta volna meg. A metálzene alkategóriáit fejtegette nekem, meg hogy miért gáz, illetve király, ha valaki ezt vagy azt a válfajt hallgatja szívesen. Rosszullét környékezett az alkoholgőzös leheletétől, alig bírtam megállni, hogy rágót tömjek a szájába, azzal enyhítsek a piaszagon.

Jet összeöklözött a sráccal, és hátrabökött a hüvelykujjával.

– Húzzunk, Colos!

Fölhúztam az orromat az elterjedt csúfnév hallatán, mert egész életemben ennek a változatait hallgathattam. Magasra nőttem, ha nem is száznyolcvanötre, mint a langaléta Jet, de Shaw százhatvan centijéhez képest azért égimeszelőnek számítottam, és tényleg nagyon-nagyon hosszú combokkal dicsekedhettem. E pillanatban

kissé bizonytalanul álltam a nyakiglábamon, de összeszedtem magam, és követtem Jetet a parkolóba.

A banda tagjai Rowdyval együtt mind bezsúfolódtak egy hatalmas Econoline furgonba, és a kocsi ablakából érdekesebbnél érdekesebb dolgokat kurjongattak nekünk, miközben kirobogtak a parkolóból. Jet csak megcsóválta a fejét, és a kulcstartójára csatolt távirányítóval kioldotta egy elegáns fekete Dodge Challenger központi zárját. Vigyorogva nyugtázta meglepődésemet, amikor kinyitotta nekem a brutálisan gyors kinézetű autó ajtaját, úgyhogy gyorsan betelepedtem az ülésre, és igyekeztem kitervelni, hogyan támadjak. Elvégre ez a srác hozzászokott, hogy a grupik és bandalotyók napi rendszerességgel vetik elé magukat, és a legkevésbé sem szándékoztam ezeknek a számát szaporítani.

Lehalkította a nyilvánvalóan drága sztereóból bömbölő zenét, és szó nélkül kanyarodott ki a parkolóból. Előzőleg már szakított rá időt, hogy visszavegye a pólóját, amit most egy szintén nyilvánvalóan hőn szeretett bőrdzseki takart. A bőrszegecsekkel kivert dzsekin valami számomra teljesen ismeretlen, sosem hallott zenekar emblémája díszelgett. A helyes rockersrác, a túlzásba vitt tequilázás kombinációja, amit még a bőr és a verejték markáns aromája is erősített, szédítően hatott rám. Kissé letekertem az ablakot, és figyeltem a város egybemosódva elsuhanó fényeit.

– Minden rendben?

Jet felé billentettem a fejemet, és észrevettem a tekintetében az aggodalmat. A műszerfal halvány derengésében az írisze körüli aranyszegély csillogó dicsfénynek tűnt.

– Persze. Csak nem kellett volna az első órában lépést tartanom Nashsel.

– Igazad lehet. Ezek a srácok nem ismernek mértéket.

Nem válaszoltam, mert bár általában bárkivel álltam a versenyt, ha egyik kupicát kellett leküldeni a másik után, nem szívesen locsogtam ilyesmiről. Hogy témát váltsak, végighúztam az ujjamat az autó feltűnően új, még érintetlen felületén.

– Szuperklafa járgány. Nem is sejtettem, hogy a mikrofonba visítozás ilyen jól fizet.

Horkanva fölnevetett, és oldalról rám sandított.

– Ne legyél már ennyire vidéki, Ayden! Szerintem a sok klassz, eredeti countryzenekarból, még a néhány elképesztő alternatív bandából is lenne egy-kettő, amit tutira csípnél, ha kibújnál a csigaházadból.

Vállat vontam.

– Olyan a zenei ízlésem, amilyen. De komolyan: annyira felkapott a zenekarod, hogy egy ilyen kocsira futja? Rule szerint sokan odavannak értetek a városban, ami ma este ki is derült, de még ennyi rajongóval sem hiszem, hogy csak a zenélésből meg tudj élni.

Azért kíváncsiskodtam, mert csak azt tudom erről a srácról, hogy megdobogtatja a szívemet. Ráadásul elképzelem, hogy felettébb érdekes dolgokat művelek vele, de jóval lengébb öltözékben.

Amint fekete körmű ujjaival dobolt a volánon, nem bírtam levenni róla a szememet.

– Lemezstúdiót működtetek a városban. Régóta vagyok a szakmában, egy csomó srácot meg bandát ismerek. Rengeteg zenét szerzek, amit végül mások vesznek lemezre, és az Enmity elég menő banda, egyszerűen jól megy a szekér. Sokan élnek meg a zenélésből. Persze nem könnyű, és odaadást követel, de inkább választanám a csóróságot és a nekem tetsző melót, mint a jólétet úgy, hogy nap mint nap kilenctől ötig kelljen güriznem.

Ekkora zagyvaságot!

Nekem mindennél fontosabb az anyagi biztonság és az azon alapuló jövő. Biztos akartam lenni abban, hogy el tudom tartani magamat; hogy soha nem kell másokra támaszkodnom. Szerintem ennek semmi köze ahhoz, hogy egyébként mi tesz boldoggá.

Tovább faggatóztam volna, de hamarosan felbukkan a Shaw-val közös lakásom, és még meg sem próbáltam Jet tudtára adni, hogy engem egy fuvarnál több érdekel.

Egész testemmel elfordultam az ülésen, így most szembenéztem Jettel, és a tőlem telhető legszexibb mosolyomat villantottam rá. Fölvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit, még akkor sem, amikor áthajoltam a középkonzol fölött, és kemény combjára tettem a kezemet. Láttam, hogy kidagadnak a nyakán az erek, és ettől elvigyorodtam. Régóta nem ébredt bennem ilyen kétségtelen érdeklődés valaki iránt, és jó érzéssel töltött el, hogy én sem hagyom hidegen őt.

– Nincs kedved feljönni, és inni egyet? Shaw ma éjjel Rule-nál alszik, úgyhogy pár napig biztosan nem vetődik haza.

Sötét szeme még inkább elsötétült valamitől, amit nem tudtam azonosítani, mert még tényleg nem ismertük egymást, de megfogta a kezemet, és gyöngéden megszorította.

Szerettem volna magamba szívni őt; szerettem volna belébújni, és többé elő sem kerülni onnét. Volt ott valami különleges, és megrezdített bennem minden húrt, amiről már azt hittem, szépen lenyesegettem, amikor magam mögött hagytam a régi életemet.

– Ez nem túl szerencsés ötlet, Ayden – felelte halkan, és valami érthetetlen utalás rejtőzött a válaszában.

Fölegyenesedtem ültömben, és a másik kezemmel magam felé fordítottam az arcát.

– Miért nem? Nagykorúak vagyunk és facérok, akik kölcsönösen kívánják egymást. Ez nem elég?

Sóhajtott, összenyalábolta a két kezemet, és az ölembe tolta. Most gyanakodva figyeltem őt, mert bár az utóbbi években drámaian megváltozott az életem, még mindig volt annyi sütnivalóm, hogy tudjam, sokkal jobban nézek ki, mint a kocsmatöltelék ribik zöme, akik egész este körülzsongták. Meg aztán a pasik *soha* nem utasítják vissza a komplikációmentes szexet.

– A haverjaink együtt járnak. Ma este benyakaltál egy fél üveg tequilát, és nézzünk szembe a tényekkel: te nem az a fajta vagy, aki éjszakára fölhurcol egy jóformán ismeretlen srácot. Eszes és igényes lány létedre halvány gőzöd sincs, mit művel velem a hangod, a délies beszéded, én viszont tudom, hogy seperc alatt egymásnak esnénk. Te ízig-vérig jó kislány vagy. Félre ne érts! Gyönyörű vagy, és reggel, amikor gondolatban újra meg újra fölidézem ezt a beszélgetést, legszívesebben seggbe rúgnám majd magamat, de hidd el, nem hiányzik ez neked. Talán ha biztosan tudnám, hogy nem fogjuk viszontlátni egymást, hogy soha többé nem találkozunk, akkor tiszta lelkiismerettel mennék bele ebbe, de tényleg szimpi vagy nekem, Ayden, úgyhogy nem szeretném ezt összekutyulni.

Baromira el volt tájolva.

Frankón kívántam a dolgot, vágytam rá, de ő azt hitte, tudja, miféle lány vagyok, és ez úgy lehűtötte a gerjedelmemet, mint egy vödör jéghideg víz. Olyan hevesen kaptam föl a fejemet, hogy bevertem az utasoldali ablakba, és hirtelen koporsónak érződött az autó. Az ajtónyitó kallantyú után kapkodtam, majd kipattantam a kocsiból. Hallottam, hogy Jet utánam kiált, azt kérdezi, nincs-e valami bajom, de én csak minél távolabb akartam kerülni tőle. Beütöttem az ajtóm számkódját, és beszaladtam a lakásba.

Gondosan bezárkóztam, forró vízzel lezuhanyoztam, és csak ezután döbbentem rá, milyen közel jutottam ahhoz, hogy mindent

szétziláljak magam körül, amiért eddig küszködtem. Bármilyen érzéseket keltett is bennem ma este Jet, túlzott veszéllyel járt volna, ha hagyom, hogy elkapjon a gépszíj. Ez korábban megaláztatáshoz és pánikhoz vezetett. Majdnem kockára tettem mindazt, ami most számít nekem, és ezt nem hagyhattam.

Be kellett zárnom Jet Kellert abba a skatulyába, ahol a Colorado előtti Aydent tartottam. Ezúttal igyekeznem kell, hogy szorosan rázárjam a fedelet, esélye se legyen valaha kikeverednie onnét. Nem éri meg a kockázatot.

1. FEJEZET

Ayden egy év múlva

Be volt kapcsolva a számítógépem, és javában dolgoztam valamin, ami biokémiára kellett. Cora, a lakótársam a nappaliban a kanapén ült, munkába menet előtt rikító neonzöldre lakkozta a körmét, amikor a ház hátsó felén lévő szoba ajtaja kinyílt. Föltoltam a szemüvegemet az orromra, és jelentőségteljesen pillantottam Corára. Elfordult a kanapén, a háttámlán átvetve lelógatta a karját.

Vártunk és figyeltünk.

A legutóbbi három hónapban, mióta Jet hozzánk költözött, ez a szertartásunkká vált. Legalább hetente kétszer-háromszor megbámultuk Jet legújabb csaját, akit előző este hazahozott. Rendszerint jót derültünk, ahogy bámészkodásunkra kínosan feszengve eloldalogtak.

Corával egytől tízig terjedő skálán értékeltük a lányokat, attól függően, mennyire elnyűttnek látszottak másnap. Jet eddig masszívan heteseket-nyolcasokat produkált, de páran annyira kiakadva távoztak, amiért nem mutatott újrázás iránti érdeklődést, hogy kénytelenek voltunk négyesre vagy ötösre leminősíteni őket. Az az egy

kapott egyest, aki bezárkózott a klotyóba, és addig nem volt hajlandó elpályázni, amíg Cora paprikaspray-zéssel meg nem fenyegette.

Ez a mai egész tűrhető volt.

Szőke haj, jó nagy dudák, hosszú lábak. A tegnapi smink elmázolódva már nem hatott olyan dögösen, de az álla alatt szépen kidörzsölte a bőrét Jet borostája, és az a szerelemtől elandalodott tekintet ült a szemében, amivel a legtöbben ki szoktak lépni abból a szobából.

Automatikusan följebb vittem a pontszámát, mert ahelyett, hogy fölvette volna a cicifixét, úgy szorongatta a markában, mint valami mentőkötelet. Szinte biztos, hogy a selyemfelsőjét kifordítva viselte. Pillantása Coráról énrám villant, majd vissza, és zavarában elpirult.

Nem tudtam kiokoskodni, miért hallgatja el Jet mindegyikük elől, hogy lányokkal lakik egy fedél alatt. Feltételeztem, hogy azért nem említi, mert rohadt szemét, és élvezi a gondolatot, hogy miután kedvét leli bennük, ilyen vesszőfutásra kényszerülnek, de amikor rákérdeztem, se nem cáfolta, se nem erősítette meg.

– Khm, sziasztok! – hebegett félszeg köszönést a szerencsétlen kislány, mire Cora eszelősen vigyorgott. Cora jó hangulatában is harsányan odamondogatott, de ha valaki muníciót adott neki, vagy gyöngének mutatkozott előtte, akkor úgy viselkedett, mint a pirája, amikor vérszagot érez a vízben.

A lakótársam úgy festett, mint egy pöttöm tündérkirálynő, na jó, olyan tündérkirálynő, aki épp átment punk rockosba. Cora apró termete gyakran megtévesztette a nappalin átbotorkálókat, nem számítottak rá, hogy ugrásra készen várja a támadáshoz legalkalmasabb pillanatot. A mostani lány még tisztára orgazmus utáni gyönyörszinten röpködött, és tudtam, csak idő kérdése, hogy Cora rázúdítsa egész keleti parti vagány dumáját.

– Jól telt az éjszaka?

Ez általában elég ártatlan kérdés, de nyilvánvaló volt, hogy a felemás szemszínű, harcias szőkeség szájából korántsem az.

– Ühüm. Én most… öööö… megyek. Szóljatok Jetnek, hogy az asztalon hagytam a számomat.

Cora körbeintett maga előtt.

– Persze, mert tutira hívni fog. Igaz, Ayden? A világért el nem veszítené azt a számot.

Nem szerettem, ha megpróbált bevonni a szócsatáiba, úgyhogy csak vállat vontam, és az arcomhoz emeltem a kávésbögrémet, hogy álcázzam önkéntelen vigyorgásomat. Úgy éreztem magam, mintha autóbaleset játszódna le a szemem előtt.

Cora színpadiasan gesztikulálva magyarázott az elképedt szöszinek.

– Tuti, hogy fölhívta a vöröset, aki tegnap reggel ment el. Tuti, hogy fölhívta a barnát, aki egész hétvégére itt maradt, és holtbiztos, hogy téged is föl fog hívni. Jól mondom, Ayden?

A szemét forgatta, és visszahanyatlott a kanapéra, mintha most zúzta volna szét szegény csajszi szerelmes reményeit és álmait.

A lány rám nézett, azután megint Corára. Láttam, hogy összeszorítja az ajkát, mielőtt mégis kibukott rajta:

– Szemét!

Azután kitrappolt a bejárati ajtón.

Még inkább megemeltem a pontszámát, amikor észrevettem, hogy a farzsebéből kikandikál a tegnap esti bugyija.

Cora föl sem nézett, csak a kezét emelte maga elé, és hét ujját nyújtotta a levegőbe.

– Meg sem próbált visszavágni. Legalább nyolcat adtam volna neki, ha elküld a picsába, vagy nyasgemmel válaszol. Vagy valami.

Megcsóváltam a fejemet.

– Eléggé szemétkedtél vele.

Fülig szaladt a szája.

– Nekem is jár egy kis szórakozás. Te mennyit adtál neki?

Már épp feleltem volna, amikor újabb alak lépett ki a szobából. Az ember azt hihetné, hogy miután három hónapon át folyton belebotlottam a közösen használt fürdőszoba ajtajában, számtalanszor láttam félmeztelenül szaladgálni, vagy elmenéshez készülődni, vagy akár a színpadon félig levetkőzve ugrabugrálni, immunissá váltam Jet Keller fedetlen mellkasának a látványára.

De miközben átvágott az előszobán, és belebújt egy sima fekete pólóba, minden gondolat kitörlődött az agyamból, ahogy az összes hasonló esetben is.

A múlt télen a lakásunk előtt lezajlott katasztrofális incidens után különös barátság bontakozott ki közöttünk. Tudtam, miféle határok között kell maradnom Jetnél, ő pedig úgy kezelt, mint valami szűz istennőt, akit nem szabad macerálni. Ez többé-kevésbé működött nálunk.

Miután Shaw végül úgy döntött, hogy Rule-lal és Nashsel együtt fog lakni, Corával aggódtunk, ki fizeti majd az addig őrá eső lakbért. Szerencsére a lány, akivel Jet addig élt, teljesen begőzölt, és a legutóbbi turné alatt a srác összes cuccát kihajította a gyepre, nem is beszélve arról, hogy talált helyette mást, hogy vigasztalja, ha magányos. Így Jet hajléktalanná vált, kecó kellett neki, és itt kötött ki. Ezáltal naponta találkoztunk, és rengeteget lógtunk együtt.

A hasizmok, a rajtuk lévő tetoválás meg a mindkét mellbimbójában fityegő karika látványa azonban minden jó szándékomat halomra döntötte, és kérlelhetetlenül mindenféle fülledt, csintalan irányba terelte a gondolataimat, ahová egyáltalán nem lett volna szabad terelődniük. Amikor ránéztem, igencsak nehezen tudtam észben

tartani az elutasítást, a helyes viselkedést, és kaján vigyora minden önfegyelmemet romba döntötte.

Elfordítottam a tekintetemet, és ráparancsoltam magamra, hogy ne szívjam be mohón a levegőt, amikor közelebb hajolt, hogy elcsaklizza érintetlen bagelem másik felét. Elvégre nem szaglászgathattam őt, még ha áradt is belőle a kísértés és a rock and roll illata.

Fölvonta sötét szemöldökét, és a péksüteménnyel Cora felé intett.

– Miféle pusztítást visztek itt véghez? A ház túlsó végéből is hallottam a bejárati ajtó csapódását. – Kinyújtotta előttem szuperfeszes fekete farmerbe bújtatott lábát, és újfent elcsodálkoztam, vajon hogy képes belepréselni magát. Még sosem láttam srácot ennyire testhezálló naciban, de őhozzá illett. Szemérmetlenül hosszú ideig merengtem azon, miképpen szabadíthatnám ki belőle.

– Cora csak szerencsés hazautat kívánt a legutóbbi hódításodnak.

Egy pillanatig várt, mielőtt beleharapott volna a bagelbe, és Cora tarkójára szegezte a tekintetét.

– Pontosan mit mondtál neki?

Láttuk, hogy Cora válla rázkódik a néma kacagástól, de nem fordította felénk a fejét.

– Semmit. Illetve semmi olyat, ami nem tény és való.

Jet jó nagyot harapott a reggeli finomságból, és résnyire húzta a szemét. Az írisze annyira sötétlett, hogy nehezen tudtam volna megállapítani, mekkora a pupillája, meddig tart az egyik, hol kezdődik a másik.

– Szerintem csak berágtál, mert Miley Cyrus lekoppintotta a frizurádat, és most az utadba kerülő ártatlan lányokon veszel elégtételt.

Meglepett nevetés szakadt ki belőlem, ahogy Cora talpra ugrott, és Jet fejéhez vágta a körömlakkos üvegét. A srácnak szerencsére jól

működtek a reflexei, és elkapta, mielőtt vagy a képébe csapódott, vagy a hajópadlón ripityára tört volna.

– Nekem ezer éve ilyen a hajam! Nem tehetek róla, hogy a csajnak hirtelen kedve szottyant rock and rollosan nyomatni.

Cora dúlva-fúlva kivonult a szobából, és összevigyorogtam Jettel.

– Érzékeny a témára. Bánj vele kedvesen!

– Az sem éppen kedves, hogy minden csajomat pontozzátok, amit még sosem vetettem a szemetekre. – Erre nem tudtam mit felelni, úgyhogy visszafordultam a számítógépem képernyőjéhez. – Előbbutóbb akad egy tízpontos, aztán majd nézhettek ki a fejetekből.

Meglepődtem, hogy tisztában van vele, mit művelünk. Ez nem sok megbecsülést árult el azok iránt a lányok iránt, akiket rendszeresen hazahozott.

A fülem mögé tűrtem a hajamat – az utóbbi időben rövid, jól fésült bubifrizurára tértem át –, és a szemüvegem fölött Jetre sandítottam. Most már tudtam, hogy benne van a játékban, és ez vegyes érzéseket váltott ki belőlem.

– Miért nem szóltál valamit, ha rájöttél, mit csinálunk?

Vállat vont, és elhúzta a száját. Azt hiszem, Jet rendkívül kifejező arcjátéka abból eredt, hogy a színpadon minden indulatát, minden érzelmét igyekezett kimutatni a népes közönségnek. Jól ismertem ezt a félig-meddig gondterhelt fintort – azt jelentette, hogy olyasmin jár az esze, amiről nem nagyon akaródzik beszélnie. Pedig engem mindig érdekelt volna.

– A lányok megkapják, amiért jönnek, azután elégedetten hazamennek. Hogy kifelé menet a két agyatlan lakótársammal is vesződniük kell, az szerintem belépődíjnak is felfogható. – Megint rám nézett, és most komolyan a homlokát ráncolta. – Tegnap este hol

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

voltál? A többiek eljöttek a Cerberusba, és órákig maradtak. Shaw azt mondta, úgy volt, hogy ott találkozol velünk, de nem mutatkoztál.

Megköszörültem a torkomat, és a kávésbögrém fülét babráltam.

– Adammel randiztam. Ő nem akart odamenni, úgyhogy csak hazahozattam magam vele, és megcsináltam a házi feladatomat, amit már egy ideje halogattam.

Láttam, hogy elkerekedik a szeme, és az aranykarika feltűnően, fényesen csillog. Jet nem rajongott Adamért, Adam pedig kimondhatatlanul rühellte, hogy Jet egy házban lakik velem. Igyekeztem távol tartani őket egymástól, ez azonban egyre nehezebb feladatnak bizonyult, mivel Adam forszírozta, hogy alkalmi randizgatásnál többet jelentsünk egymásnak. Körülbelül négy hónapja jártunk együtt, és tudtam, a logika azt diktálja, hogy ilyen vagy olyan irányba továbblépjünk, de valami mindig megakadályozott ebben.

– Naná, hogy Adam nem akart odamenni. Mikor van kedve ennek a kreténnek bármihez is, amit te szeretsz csinálni? Jesszusom, Ayden, meddig hagyod még, hogy ez a durung mindenféle hülye operába, balettra meg dögunalmas képzőművészeti kiállításra rángasson el? Belehalna, ha egyszerűen megismerkedne a barátaiddal, és kivételesen lazítana egy kicsit valami csehóban?

Ezt a beszélgetést már nemegyszer lefolytattuk, úgyhogy sóhajtottam.

– A barátaim elbátortalanítják. Rule és Nash nem a világ legszívélyesebb „fogadóbizottsága", ti meg Rowdyval abban lelitek örömötöket, hogy mindent és mindenkit kifiguráztok, ha nektek nem tetszik. Mindannyiunkat feszélyezne, hát inkább elkerülöm. Adam rendes srác.